

AANBIDDING STAAT IN VERBAND MET DE EEUWIGHEID

ak

Dit onderwerp over het verband tussen aanbidding en de eeuwigheid betreft aantekeningen van een prediking van de Israëliische evangelist Arni Klein op 21 juni 2002 te Dalfsen.

Broeder Arni Klein begon met het lezen van Joh. 4:22-24: *“Gijlieden aanbidt, wat gij niet weet; wij aanbidden, wat wij weten; want de zaligheid is uit de Joden. Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzo aanbidden. God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.”*

God zoekt aanbidders. Hij zoekt in eerste instantie geen aanbidding, maar wél de mensen die Hem aanbidden. Aanbidding is het doel van ons leven. Wij zijn geschapen om God te aanbidden. Hiérom werd Israël uit Egypte gehaald. Ex. 3:18: *“En zij zullen uw stem horen; en gij zult gaan, gij en de oudsten van Israël, tot den koning van Egypte, en gijlieden zult tot hem zeggen: De HEERE, de God der Hebreëen, is ons ontmoet; zo laat ons nu toch gaan den weg van drie dagen in de woestijn, opdat wij den HEERE, onzen God, offeren!”*

Aanbidding is geen liederen zingen of muziek spelen. Muziek op zichzelf brengt ons niet in aanbidding. Dat doet de houding van ons hart, alhoewel muziek ons wel kan helpen om ons hart tot God te richten. In feite is aanbidding niet iets wat wij doen. Wij kunnen Hem prijzen en iets vragen op élk moment van de dag, maar aanbidding kan niet zo maar eventjes gebeuren, bijv. elke avonds om negen uur gedurende een half uurtje.

Aanbidding is een voortdurende houding van ons hart t.o.v. God. Als wij Hem niet voortdurend in ons hart aanbidden, doen wij het in feite nooit. Aanbidding is niet iets tijdelijks! Abraham ging de berg Moria op om Izaäk te offeren en hij zei tot zijn knechten: *“Blijft gij hier met den ezel, en ik en de jongen zullen heengaan tot daar; als wij aangeboden zullen hebben, dan zullen wij tot u wederkeren.”* (Gen. 22:5).

De houding van het hart van Abraham was, dat hij God met zijn offer ging aanbidden. Hij zag iets m.b.t. God wat voor andere mensen onzichtbaar was, terwijl hij in feite zijn eigen zoon moest slachten. Op deze berg Moria werd later de tempel van Salomon gebouwd.

Aanbidding is de reactie van de mens op de aanwezigheid (tegenwoordigheid) van God. Als het hart van de mens op de juiste manier op het hart van God is afgestemd, dan móét God daar aanwezig zijn. Aanbidding is dus iets wat met onze relatie tot God te maken heeft. Kain en Abel offerden beiden aan God als uitdrukking van hun aanbidding. Maar toch werd alleen Abels offer aangenomen en het offer van Kain verworpen. God maakte dus verschil, omdat Hij het hart aanziet.

Wij kunnen niet willekeurig tegen God zeggen: *“Dit geef ik aan U ter aanbidding.”* Wij kunnen niets aan Hem geven, want Hij heeft in principe niets van ons nodig. Maar wij kunnen wél iets doen en geven, d.w.z. ons voorbereiden, waardoor Hij tegenwoordig is. D.w.z. waardoor Hij bij ons komt. En dan kunnen wij ons hart tot Hem richten.

Wij moeten oppassen voor de geest van religie, hetwelk een misleidende geest is. Het is de geest die neemt wat God gisteren deed en daarvan een wet maakt voor morgen. Gisteren ervoeren we iets geweldigs van God en we denken dat dit daarom ook geldt voor morgen. Maar wellicht is God er morgen niet. Natuurlijk hebben we een geestelijk raamwerk, maar de Heilige Geest moet ons hart bewerken om Hem te kunnen aanbidden.

God woont in de eeuwigheid. Hij is eeuwig. Hij kan niet zo maar bij ons in ons tijdelijke leven komen. Daarom moeten wij ons voorbereiden, als wij willen dat Hij bij ons komt. Dan moeten wij begrijpen en datgene doen wat Hij prettig vindt, d.w.z. dan moeten wij Zijn wil doen.

Onze eigen wijsheid en ons eigen inzicht zijn niet in staat om de duistere machten, waartegen wij heden ten dage hebben te strijden, te verbreken. God alléén kan die strijd winnen. Alleen Hij kan zich tegen die duisternis stellen. Mozes zei daarom: *“Indien Uw aangezicht*

niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken!” (Ex. 33:15). Het gaat om de houding van ons hart en de mate van geloof net als bij Abraham. In staat zijn om te zien wat er geestelijk aan de hand is. Ons hart moet verbonden zijn met het hart van de Heer.

David danste (in de Statenvertaling staat geschreven “huppelde”) eens uit blijdschap voor de Heer toen hij de Arke des Verbonds had teruggehaald. 2 Sam. 6:12–14: *“Toen boodschapten men den koning David, zeggende: De HEERE heeft het huis van Obed-edom, en al wat hij heeft, gezegend om der ark Gods wil; zo ging David heen en haalde de ark Gods uit het huis van Obed-edom opwaarts in de stad Davids, met vreugde. En het geschiedde, als zij, die de ark des HEEREN droegen, zes treden voortgetreden waren, dat hij ossen en gemest vee offerde. En David huppelde met alle macht voor het aangezicht des HEEREN; en David was omgord met een linnen lijfrok.”*

Het hier gebruikt Hebreeuwse woord voor dansen, huppelen, komt van de werkwoordstam “kaarar”. Het betekent: “1. het scheiden van ledematen; 2. het louteren van goud.” En om de 2^e betekenis gaat het hier. Het hart van David werd als goud gelouterd. Hij was zó blij dat de Ark met de daaraan verbonden heerlijkheid van God weer in hun midden was. Het maakte hem niet uit wat de mensen van hem dachten, want zijn hart was bij God. Zijn vrouw Michal bespotten hem zelfs: *“Als nu David wederkwam, om zijn huis te zegenen, ging Michal, Sauls dochter, uit, David tegemoet, en zeide: Hoe is heden de koning van Israël verheerlijkt, die zich heden voor de ogen van de dienstmaagden zijner dienstknechten heeft ontbloot, gelijk een van de ijdele lieden zich onbeschaamdelyk ontbloot?”* (2 Sam. 6:20).

Maar wóndervol was Davids reactie! *“Maar David zeide tot Michal: Voor het aangezicht des HEEREN, Die mij verkoren heeft voor uw vader en voor zijn ganse huis, mij instellende tot een voorganger over het volk des HEEREN, over Israël; ja, ik zal spelen voor het aangezicht des HEEREN. Ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo, en zal nederig zijn in mijn ogen, en met de dienstmaagden, waarvan gij gezegd hebt, met dezelve zal ik verheerlijkt worden.”* (2 Sam. 6:22,23).

Davids reactie was een reactie van ware aanbidding van God. Hij beriep zich niet op zijn hoge positie van voorganger, van leider en van koning. David vernederde zich omdat hij wist dat hij een zondaar was en hij nam de positie van een dienstknecht aan. Hij wist dat hij zich voor het aangezicht van God moest vernederen en dit was als het louteren van goud. Bij ware aanbidding sta je niet voor de mensen, maar je staat voor God.

Als in het Oude Testament het offer door God werd aanvaard, dan viel er vuur uit de hemel dat het offer verteerde. God is nu nog steeds Dezelfde. Hij reageert met vuur uit de hemel bij ware aanbidding. Waarom is er tegenwoordig vaak geen vuur op het (aanbiddings)altaar? Is er wel een waarachtig offer op het altaar gelegd? Het is Gods welbehagen dat wij Zijn Zoon Jezus ervaren in de aanbidding. Dit is onze erfenis.

Jakob worstelde met de Engel des Heeren en zei in Gen. 32:26b: *“Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent.”* Jakob was bang voor Ezaü en dacht dat hij gedood, vermoord, zou worden. Jakob zag zijn eigen zonden en wist dat hij die dood verdiende. En hij ging naar de beek Jabbok (Jabbok betekent “leeg maken, ontledigen”) om zijn zonde in orde te maken. Jakob wist niet dat de Engel er ook was. Maar Jakob reageerde vanuit zijn hart. Wat is toch Gods grote zegen voor ons leven? Dat Hij ons door Jezus Christus afkeert van onze zonden, zodat wij in Zijn tegenwoordigheid mogen en kunnen komen. Leest u maar Hand. 3:26: *“God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve eerst tot u gezonden dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden.”*

Jakob worstelde, omdat het voor hem een zaak van leven en dood was. God wachtte op zijn overwinnende geest. God zei tegen Jakob in Gen. 32:28: *“Uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israël; want gij hebt u vorsteljik gedragen met God (= Jezus) en met de mensen, en hebt overmocht (d.w.z. overwonnen).”*

Hoe is dat nu mogelijk? Overwinnen over God? Hoe kan dat? God is toch onoverwinnelijk? Overwinnen in Gods ogen wil zeggen: Niet stoppen, maar strijden, doorgaan en volharden!

Het is de houding die zegt: *“Ik ga niet weg uit mijn gebedskamer, totdat ik U heb ervaren, Ik houd niet eerder op, totdat U mij hebt gezegend.”* Je moet wanhopig zijn en dorstig en dan zal je Hem ervaren.

Net als Jakob was ook David wanhopig en dorstig om God te ervaren, zoals wij kunnen leren uit de psalmen die hij schreef. David was een aanbidder, maar óók een strijder. En dit is heel belangrijk! Want er is verband tussen aanbidden en strijden. David schreef zijn psalmen vaak voor de opperzangmeester. Deze was de zangkoorleider en leider van het orkest. Zang en muziek leidde het volk tot de aanbidding van God. Het Hebreeuwse woord voor opperzangmeester is *“menatseach”*. En menatseach betekent: “1. opperzangmeester; 2. overwinnaar, grote strijder”. De strijder en de opperzangmeester zijn dus verenigd in dezelfde persoon. De geestelijke strijder is dus blijkbaar een aanbidder. De wortel van menatseach is het Hebreeuwse woord *“nitsach”*. En nitsach betekent “overwinnen, dirigeren”. Maar het heel nauw verwante *“netsach”* betekent “eeuwigheid, heerlijkheid, glans”.

Als wij deze betekenissen goed op ons laten inwerken dan zien we de volgende waarheid:

Onze weg naar de eeuwigheid gaat langs de weg van strijd in de aanbidding!

Jakob was een strijder in het gebed. Ook David streed en hanteerde het zwaard en gebruikte ook muziek, de harp, als middel om God beter te kunnen aanbidden. Aanbidding is naast het geven van jezelf aan God dus ook oorlog, namelijk de hoogste vorm van geestelijke strijd. En in die aanbidding, als je hart naar God is gericht, dan raak je Gods eeuwigheid aan.

Door héél de Schrift zie je dat de legers van Israël vooraf gegaan werden door zangers, muzikanten en priesters die op de sjofars (de bazuinen) bliezen. In Ex. 17:10,11 lezen we: *“Jozua nu deed, als Mozes hem gezegd had, strijdende tegen Amalek; doch Mozes, Aäron en Hur klommen op de hoogte des heuvels. En het geschiedde, terwijl Mozes zijn hand ophief, zo was Israel de sterkste; maar terwijl hij zijn hand nederliet, zo was Amalek de sterkste.”*

Hier, op een historische moment, tijdens de allereerste oorlog die Israël moest vechten, maakte God aan hen meteen iets duidelijk, nl. *dat de strijd van de Heer is*. Wij hoeven slechts alles wat ons bindt, los te laten en op Hem te vertrouwen. De sleutel naar de overwinning in het hemelse koninkrijk is niet zo zeer de vijand tegemoet te treden, maar God tegemoet te treden. En dan zal de aanwezigheid van God de vijand verslaan en ons de overwinning doen behalen. Want de duivelse machten moeten altijd vluchten voor Gods aanwezigheid.

Hoe komen wij daarom van het tijdelijke aardse in Gods eeuwigheid? Geef tijd aan Hem en vraag niet van Hem. Hoop dat Hij in uw aanwezigheid komt. Zorg dat u geheel voorbereid bent. Hij is God, Almachtig en Alwetend. Wij praten te veel zodat Hij niet kan komen. Maar hiervoor is strijd nodig, geestelijke strijd. Maar alles wat wij in die geestelijke strijd moeten doen, is uit de weg van God gaan. Rein zijn en rein leven. Vraag in je aanbidding niet om wijsheid of kennis, maar zoek Hem. Biedt Hem uw gebrokenheid, uw leegte en uw wanhoop aan. Wij moeten wanhopig zijn omdat wij niet in staat zijn Hem te bereiken. Omdat wij niet in staat zijn om die zielen te bereiken die op weg zijn naar de hel. Als dit offer op uw gebedsaltaar ligt, dán zal er vuur uit de hemel komen. Als Hij dan komt, dan kunt u door Zijn heerlijkheid niet meer staan.

Zolang wij nog vasthouden aan de wereld, kunnen wij Gods heiligheid niet verdragen. Wij zouden sterven. Daarom is het zelfs genade, dat Hij dan niet komt. Uit genade komt Hij dan niet, hoe we ook bidden en smeken. Laat eerst alles los wat u bindt.

Maar er is nog een weg hoe wij als tijdelijke mensen eeuwigheid kunnen scheppen, zodat de Eeuwige God daar kan komen. Dit gebeurt door de ruimte tussen twee harten. Waar twee of drie mensen in Mijn Naam samenkomen, daar is Hij in hun midden. Die harten moeten naar elkaar open zijn. Laat de muren zakken. Doe de voorwaarden en onderlinge veroordelingen weg. Dan komt Hij. Aanvaard elkaar volkomen. Dan ervaart u God in uw midden. Amen.